

ဝန်လင်း
Read on the move

သိန်းဇေမြင့်

အရှေ့ကနေဝန်း
ထွက်သည့်ဝါး
(ပထမတွဲ)

အခန်း(၁)

အရှေ့က နေဝန်းထွက်သည့်ပမာ

သိန်းဖေမြင့်

၁

တင်ထွန်းဟု မှည့်ခေါ်ပုံ

ကျွန်တော် နာမည် တင်ထွန်းမှာ ငယ်နာမည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော် ငယ်နာမည် မှာ ကျွန်တော် အကိုက ဘဦး ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော် က ဘထူး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော် မြန်မာစာသင်ကျောင်း (ဝါ) လောကဓာတ်ကျောင်းမှ ထွက်၍ အင်္ဂလိပ် ကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့သော အခါမှ ကျွန်တော် နာမည် ကို တင်ထွန်းဟု ပြောင်းလိုက်ပါသည်။

အကြောင်းကား ဘထူးဟူသော အမည် မှာ နေ့နံနှင့် မကိုရုံမက ရိုးလည်း ရိုးလွန်းသည်။ ကျွန်တော် မှာ စနေသား ဖြစ်သဖြင့် စနေနံဖြင့် စပြီး စနေအညွန့်တက်ရလျှင် အလွန်ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမည် ၊ ကျော်ကြားမည် ၊ ပညာထွန်းမည် ၊ စည်စိမ်ဥစ္စာပေါမည် စသည်ဖြင့် ကျွန်တော် တို့ရွာမှ ဗေဒင်ဆရာ ဦးအံ့ကြီးကဆိုကာ ဆရာအံ့ကိုယ်တိုင် ကျောက်သင်ပုန်းတွင် စနေပေါ် စနေအညွန့်တက်သော နာမည် များ စွာ ရေး ၍ ကျွန်တော် အား ရွေးချယ်စေသော ကြောင့် တင်ထွန်းဟူသော အမည် ကို ရွေးချယ်ယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော် အဘိုးမှာ လျှောက်လွှာစာရေး ကြီး ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော် အဖေမှာ မြေတိုင်းစာရေး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အမေမောင် ကျွန်တော် ဦးလေးမှာ မြို့ အုပ်ရုံးစာရေး

ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အဒေါ် တစ်ယောက် ၏ ယောက်ျား၊ ကျွန်တော် ဦးလေးတော် သူမှာ ဒီစကြိုတ်ကောင်စီ စာရေး ဖြစ် လေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် တို့အမျိုး မှာ စာရေး မျိုး ဖြစ်သည်ဟုဆိုလျှင် မမှားနိုင်ပါ။

စာရေး မျိုး မှာ လူ ဖြစ်ရခြင်းအတွက် ကျွန်တော် က မကျေနပ် ဖြစ်ရကောင်းမှန်း မသိသော် လည်း ကျွန်တော် အဖေသည် များစွာ မကျေနပ် ဖြစ်ဟန် တူလေသည်။ “ စာရေး ဖြစ်ရတာ လောက် နံတာ လောကမှာ မရှိဘူး” ဟု ကျွန်တော် အဖေက ခဏခဏ ပြောလေ့ရှိလေသည်။

စာရေး ဘဝတွင် ကျွန်တော် အဖေ အသည်းအနာဆုံးအလုပ်မှာ လယ်ဝန် (သို့မဟုတ် မြေစာရင်း ဝန်ထောက်) အား ဘုရားထူးရခြင်းနှင့် ရှိခိုးရခြင်းအလုပ် ဖြစ်လေသည်။ ရှိခိုးရခြင်းဆိုသည်မှာ စကားတင်စား ပြောခြင်းမဟုတ်ပါ။ တကယ်ပင် လယ်ဆယ်ဖြာကြာပခံဖြင့် နဖူးပြင်တင်၍ ရှိခိုးရ ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် မြင်ဖူးပါသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ကျွန်တော် အဖေ အသည်းအနာဆုံးအလုပ်များ တွင် တဖျစ်တောက်တောက်မေ့ပျောက် မရအောင် အသည်းနာခြင်း အထွက်သရဖူမှာ ဤသို့ ဖြစ်ပါသည်။

သူနှင့် မြေတိုင်းကျောင်းနေဖက် သူ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် သည် သူ့လို မြေတိုင်းစာရေး ဘဝမှာ အင်္ဂလိပ်စာအလွတ်သင်ပြီး ဆယ်တန်းအောင်၍ အလုပ်တက်သွားရာ နောက်ဆုံးခေတ္တလယ်ဝန်မင်းပင် ဖြစ်သွားလေသည်။ သူသည် ခေတ္တလယ်ဝန်မင်းအဖြစ်ဖြင့် ကျွန်တော် အဖေ၏ အုပ်စုသို့ ကွင်းဆက်လျက် စစ်ဆေးလေသည်။ ထိုသူငယ်ချင်းဟောင်း ခေတ္တလယ်ဝန်မင်းအားလည်း ကျွန်တော် အဖေသည် ဘုရားထူးလိုက်ရသည်။ အဲဒီ တုန်းက ကျွန်တော် အဖေက “ ငါ့သား၊ မင်းအင်္ဂလိပ်စာ တက်အောင်သင်ရမယ်၊ တစ်နေ့လယ်ဝန် ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်” ဟု ကျွန်တော် ဘဝအတွက် လမ်းညွှန်သမူ ပြုပါလေသည်။

တစ်ခါက ကျွန်တော် အဖေသည် သာရီးကုန်းဆိုတာ အုပ်စုကို ကိုင်ရလေသည်။ ကျွန်တော် အသက်ကား အတော် ပင်ငယ်သေးသည်ထင်၏ ။ ကျွန်တော် တို့သည် သာရီးကုန်းရွာတွင် နေကြလေသည်။ ထိုရွာကား ပေတစ်ရာလမ်းမကြီးပေါ်မှာ ပင် တည်ရှိ၏ ။ သာရီးကုန်းတွင် နေကြခိုက် မျက်နှာဖြူလယ်ဝန်တစ်ဦး လာရောက်လေသည်။ ရွာတွင် ဗိုလ်တမရှိခြင်းကြောင့် ကျွန်တော် တို့၏ အိမ်အပေါ်ထပ်ကို ဗိုလ်တသဖွယ် လုပ်ပေးထားရလေသည်။ ဘုန်းတော် ကြီးကျောင်းမှ ကော်ဇောများ ငှားကာ ခင်းပေးထားရာ မျက်နှာဖြူလယ်ဝန်မင်းက ဖိနပ်ကြီးစီး၍ ကော်ဇောပေါ်မှာ လျှောက်၏ ။ သူ့စားပွဲ ထိုးအား ကျွန်တော် တို့က ကြက်၊ ကြက်ဥ၊ သားငါးများ ပေးရ၏ ။ ၎င်းက အထူးထူးသော နည်းများ ဖြင့် ဗိုလ်စာပြင်ဆင်ချက်ပြုတ်၍ ဘယ်ဝန်မင်းအား ပွဲတော် ဆက်ရ၏ ။ ကျွန်တော် တို့ အသုံးပြု နေသော ယိုအိမ်သာရှိပါလျက် မျက်နှာဖြူလယ်ဝန်မင်းအတွက် နီးကြော်ဖျာကာ၍ အိမ်သာသစ် လုပ်ပေးရ၏ ။ ကျွန်တော် မှတ်မိပါသေးသည်။ ကျွန်တော် သည် ဤသို့စိတ်မှာ ဖြစ်မိလေသည်။ ငါတို့နှင့်မတူ၊ ယိုပုံလည်း ငါတို့နှင့် မတူ၊ ကေန္တ သူ့နေသည်လည်း ငါတို့နှင့် တူမည် မဟုတ်။ ထိုသို့ စိတ်မှာ ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော် သည် သူလိုထားသော ချေးကို သွားကြည့်လေသည်။ ကျွန်တော် တို့ချေး နှင့် တူနေသည်ကို တွေ့ရသော အခါ များ စွာ အံ့သြနေမိလေသည်။

ကျွန်တော် အဖေသည် မျက်နှာဖြူလယ်ဝန်မင်းအား ကျွန်တော် လောက် အထင်မကြီးကိုကား မပြောတက်။ သို့သော် သူ့အား ဘုန်းကြီးကျောင်းက ကော်ဇောပေါ်တွင် ဖိနပ်စီးလျှောက်စေသည့်တိုင်အောင် ပြုစုဧည့်ခံသည်ကို ထောက်လှိုင် အတော် အထင်ကြီးသည်ဟုကား ဆိုနိုင်ပေသည်။ မျက်နှာဖြူဘယ်ဝန်မူကား ကျွန်တော် အဖေကို အတော် အထင်သေးဟန်ရှိ၏ ။ ကျွန်တော့်အဖေအား နှင်နှင့် ငါနှင့် စကားပြော၏ ။ ဤမျှမကသေး၊ ကွင်းစစ်ရင်း ‘ ဒမ်းဖူး ’ ဟုအော်ကာ မြေပုံလိပ်ဖြင့် ကျွန်တော် အဖေ၏ မျက်နှာကိုပေါက်၏ ။ ကျွန်တော့်အဖေ၏ မျက်နှာမှာ နီမြန်းသွားလေသည်။ သို့ရာတွင် လက်အုပ်ချီ၍ နောက်ဆုတ်သွားပြီး လက်ဝန်မင်းကွယ်ရာမှာ စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ထန်းရည် နင်းသောက်ခြင်းကိုသာ လုပ်နိုင်ရှာလေသည်။ နောက်ကျွန်တော် သိတက်သော

အရွယ်ရောက်မှ ကျွန်တော် အဖေ ပြောပြသည်မှာ သူသည် ဒေါသအများ
ချောင်းချောင်းထွက်ပြီး မျက်နှာဖြူလယ်ဝန်မင်းကြီး ခေါင်းကို ရိုက်ခွဲရန် သံတုတ်တစ်ချင်း
ဆောင်ထားသေးသည်။ အချက်ကောင်းပေါ်၍ ရိုက်လိုက်မည် လုပ်သော အခါ ကျွန်တော်
အမေနှင့် ကျွန်တော် တို့ မျက်နှာများ ကို ပြေးမြင်ပြီး “ အင်း ၊ ငါရမ်းလိုက်ရင် သူတို့
ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့တော့မှာ ပဲ ” ဟု သူ့စိတ်ကိုသူ ဆုံးမလိုက်ရသည် ဆိုပေသတည်း။

ထိုအကြောင်းကို ပြန်ပြောရင်း . . .

“ အင်း၊ စာရေး လုပ်ရတာ လောက် နံတာ လောကမှာ ဘာမှမရှိဘူး။ အင်္ဂလိပ်
ကျောင်းဆက်နေနိုင်အောင် လေးတန်းစကောလရှစ် ရအောင်သင်။ အင်္ဂလိပ်စာတက်မှ
မြေတိုင်းစာရေး မ ဖြစ်ဘဲ လယ်ဝန် ဖြစ်မှာ နားလည်လား ” ဟု သင်ခန်းစာပေးပြန်လေသည်။

ကျွန်တော့်အဖေမှာ နံလှသော မြေတိုင်းစာရေး ဘဝကို စွန့်လွှတ်လိုလှ၏ ။
ထို့ကြောင့် စွန့်လွှတ်နိုင်ရန် တစ်ဖက်က ကူးသန်းရောင်း ဝယ်ရေး လုပ်စမ်း၏ ။
ဆေးလိပ်ခုံထောင်ကြည့်၏ ။ အောက်ပြည်အောက်ရွာသို့ ပဲ၊ သနပ်ခါးခေါက်၊ ဆီးသီးများ
ပို့စမ်း၏ ။ ငံပြာရည်ရောင် ။ အရောင် ၊ အဝယ် မစွဲရုံမက မိဘအမွေအနှစ် ဖြစ်သော
ယာတောနှစ် တောဆုံး၊ နေအိမ် ချစ်တီးလက်အပ်ရသည်အထိ ဖြစ်သွားလေ၏ ။
မြေတိုင်းစာရေး အလုပ်ကို အကူစာရေး လက်တွင် မျက်နှာလွှဲထားရာ အမှားမှား
အယွင်းယွင်း လစ်ဟင်းခြင်းတွေ များ ပြီး သူပါအလုပ်ပြုတ်တော့မတက် ဖြစ်သွားလေသည်။
ကံကောင်း၍ မျောက်သစ်ကိုင်းလွတ် မ ဖြစ်သည်။ သို့ နှင့် ခုံရင်းအတိုင်း မြေတိုင်းစာရေး ပြန်
ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော် အဖေသည် စာရေး ဘဝကို တော် လှန်လို၏ ။ သူ့ကိုယ်တိုင် အတော်
လှန်ရှာတော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အားသာ သူ၏ တော် လှန်ရေး မှီခိုရာ၊
တည်ဆောက်ရာ၊ အားထားရာ၊ မျှော်လင့်စရာ အ ဖြစ်ဖြင့် သတ်မှတ်ထားပါလေတော့သည်။
ကျွန်တော် သည် မြန်မာစာ ၄ တန်းတွင် စကောလရှစ် ရရမည် ။။ အင်္ဂလိပ်စာ
ဆယ်တန်းအောင်အောင် သင်ရမည် ။ မြေတိုင်းစာရင်းအင်စ ပက်တော် ကျောင်းတက်ရမည် ။
အင်စပက်တော် လုပ်ငန်းလုပ်ရင်း အလုပ်ကို ကြိုး စားကာ လယ်ဝန် ဖြစ်ရမည် ။

ကျွန်တော့်မှာ လည်း ဉာဏ်ကလေးကလည်း အထိုက်အလျောက်ရှိ၊ လုံ့လလည်း အတော် အတန် ထုတ်သဖြင့် မြန်မာစာ ၄ တန်း စကောလရှစ် စာမေးပွဲကို အောင်ပါလေသည်။ ထို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ်ကျောင်း ပြောင်းနေရတော့မည် ။ ထို့ကြောင့် နာမည် သစ် တင်ထွန်းကို ရွေးယူလိုက်ပါသည်။

နာမည် သစ်ရွေးသည့်နေ့က ဗေဒင်ဆရာကြီး ဦးအံ့အား ကျွန်တော့် အဖေက -

“ သားသုံးမျိုး ရှိတဲ့အနက်က ကျွန်တော့်သားက အတိဇာတသားဗျ၊ အဖေထက်မြတ်တဲ့သား၊ ဇာတာခွင်ကိုလည်း ကြည့်စမ်းပါဦး။ အဓိပတိဖွား၊ ကြည့်စမ်း ဥစ်ဘယ်နှချပ်ရသလဲ”

ဦးအံ့ကြီးသည် ကွမ်းသွေးဖြစ်ခနဲထွေးပြီး ကျောက်စလင်းအစစ် မျက်မှန်အောက်မှ မျက်လုံးများ ကို ပင့်မ၍ ဇာတာခွင်ကို ကြည့်နေလေသည်။ ပါးစပ်မှလည်း “ နောဧကနော၊ ဒွေးကုတ်” စသည်ဖြင့် ရွတ်နေပါသည်။

ကျွန်တော့် အမေကား လက်ဖက်ကို တို၍ တို၍ မြုံလျက် -

ဖခင်ကြီးကား ပါးစပ်ကို ရွဲ့၍ ဇာတာကို ကြည့်ပြီးနောက် -

“ ကျွန်တော့် သား မျက်နှာမြင်ခါနီး မှာ အိမ်မက်ထူး မြင်ထားတယ်ဗျ၊ ဘုရားသခင် ကောင်းကင်က ဈာန်ကြွလာတာ ဖူးရတယ်လို့”

ကျွန်တော် ကား အာတိချက်ကြွ ရပ်ရွာမြေကို စွန့်ခွာရလေပြီ။ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းရှိရာ မြို့ သို့ သွား၍ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသား ဖြစ်ရလေပြီ။

ယောကျ်ားဘသား လယ်ဝန် ဖြစ်ရမည် ။

ဤသည်ကား ကျွန်တော် ဖခင်၏ အားပေးသံတည်း။

ဤသည်ကား ကျွန်တော် ၏ ဘဝတွင် အစောဆုံးသော ခံယူချက် ဖြစ်ပါသည်။

ယခုနှစ် အသက် ၂၅ နှစ် တစ်ဝိုက်အရွယ် ယခု ကျွန်တော် ၁၀၀၅၊ ဇာတ်လမ်းစရသော အခြေရောက်ခါမှ ထိုကဲ့သို့ သော ဖခင်၏ အားပေးပုံနှင့် ဤကဲ့သို့ သော

ကျွန်တော် ၏ ခံယူပုံတို့ကို ပြန်လည်သုံးသပ်ကြည့်လိုက်သော အခါ ဖခင်ကြီးကို
သရောချင်သလိုလို၊ ကျွန်တော် ကိုယ်ကိုယ် သနားစရာကောင်းတဲ့ သတ္တဝါလေးပါကလားဟု
ဆိုချင်သလိုလို ဖြစ်ပေါ်လာသော်လည်း၊ ထိုစဉ်ထို အခါကမူ ဖခင်ကြီးအား
အမြော်အမြင်ကြီးသူအ ဖြစ်လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် တစ်ခေါ်
သလောက်စံမြောက်သော သားအ ဖြစ်ဖြင့် လည်းကောင်း ထင်မှတ်ခဲ့ပါလေသည်။

ယောကျ်ားဘသား လယ်ဝန် ဖြစ်ရမည် ။

...

အခန်း(၂)

ဘဝရည်မှန်းချက်

ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပဲ ဖြစ် ဖြစ် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ ခေတ်ပညာကို သင်ရလေပြီ။

ကျွန်တော် စကောလားရှစ်မှာ လည်း မများ ၊ အဖေပိုပေးနိုင်သော ငွေမှာ လည်း မများ ၊ ကျွန်တော် အဖေမှာ လည်း စာရေး ဘဝကို စွန့်လွှတ်ချင်လှ၍ ကုန်ကူးရာမှ ချစ်တီးအား နေအိမ်အပ်ရသော အခြေသို့ ရောက်ခဲ့ရုံမက မပြေလည်သေးသဖြင့် လခထဲက ကြေးဖဲ့ဆပ်နေရလေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ဘော်ဒါမှာ လခကြီးပေး၍ မနေနိုင်။ ကျွန်တော့်အဒေါ်နှင့် လင်တော် မောင် ဒီစတြိတ် ကောင်စီ စာရေး ကြီးအိမ်မှာ နေရလေသည်။ စာရေး ကြီးဆိုတော့ အစေခံမငှားနိုင်။ ထို့ကြောင့် အင်ရှင်မလုပ်သူ ကျွန်တော် အဒေါ်အား အိမ်တွင် ၊ မူ ဗာဟီရကိစ္စများ တွင် ကူညီရလေသည်။ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသားဆိုသော် လည်း ရေထမ်းရသည်။ ဈေးသွားဝယ်ရသည်။ ဆွမ်းစောင့်လောင်းရသည်။ တံမြက်စည်းလှည်းရသည်။ ဤမည် သော မြားမြောင်သည့်ကိစ္စတို့မှ အားလပ်လျှင်သာ စာဖတ်ရ၏ ။ တစ်ခါတစ်ခါ စာဖတ်နေစဉ် ဦးလေးတော် က တောက်တိုမည် ရ ခိုင်းပြန်သဖြင့် ပြေးလိုက်လွှားလိုက်ရလေသေးသည်။ သည်မျှမကသေး၊ ဦးလေးတော် က မိန်းမငယ်နေသည်ဟု ဆိုပြီး အဒေါ်သည် ညညလိုက်ချောင်းရာ ကျွန်တော် က နောက်က အဖော်အ ဖြစ် လိုက်ရလေသည်။

ကျွန်တော် မှာ ကျောင်းသားချိန်ကလွဲ၍ ကျောင်းသားနှင့် မတူလှပါ။ အခိုင်းအစေကလေးနှင့် သာ တူနေပါသည်။

ထို့ကြောင့် စာသင်ပျက်မည် စိုးရှာသော ကျွန်တော် အဖေက ကျွန်တော် အား အခြားအိမ်တစ်အိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ပေးပြန်ပါသည်။ ၎င်းမှာ ကျွန်တော် အဖေနှင့် ငယ်စဉ်က မိတ်ဆွေ ဖြစ်ဖူး၍ ယခု ကျွန်တော် တို့၏ ကျောင်းမှာ ပင် အထက်တန်းဆရာ ဖြစ်နေသူ

ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာအိမ်ဆိုတော့ စာလည်းပိုဖတ် ဖြစ်မည် ဟု ယုံကြည်သည်။ သို့ ရာတွင် ထိုအိမ်မှာ လည်း တစ်အိမ်လုံးအတွက် ရေထမ်းရ၊ ဆရာအတွက် တောက်တိုမည် ရလုပ်ရန် ပြေးရလွှားရရုံမက ကလေးတွေ ဗရပွမို့ ကလေးပင် ထိန်းပေးနေရ ပြန်ပါလေသည်။

အိမ်ရေး အိမ်ကိစ္စအလုပ်များ ပြီး စာကျက်ချိန်နည်းသဖြင့် ကျွန်တော် လည်းစိတ်မကောင်း၊ ကျွန်တော့် မိဘများ လည်း ကျွန်တော့်မိဘများ လည်း စိတ်မချမ်းသာ။ သို့ ရာတွင် ကျွန်တော် တို့အတွက် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းနေ၍ ခေတ်ပညာသင် ချင်လျှင် သည်နည်းသာရှိလေသည်။ သို့ ဖြစ်ရကား သူတို့ အခိုင်းများ ၍ စာကျက်ချိန်သိပ်မရသော လည်း တစ်နည်းအားဖြင့် စာသင် ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးသဖြင့် ကျွန်တော် ဦးလေးအား လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော့် အဖေမိတ်ဆွေ ထိုဆရာအား လည်းကောင်း၊ ယနေ့တိုင် ကျေးဇူးတင်စွာ ဖြင့် သတိရနေပါသည်။ ၎င်းပြင် ယခုပြန်စဉ်းစားလိုက်သော အခါ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသားဟု ဂိုက်ကြီးဆိုက်ကြီးနှင့် အနေရဘဲ ရေထမ်းခြင်းကအစ လုပ်ခဲ့ခြင်းသည် ကျွန်တော့် အား အကျိုး များ စေသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ကျို့ နွံသည်၊ စိတ်ကြီးမဝင်၊ စသော အရည် အချင်းများ ကို ကျွန်တော့်အားပေးခဲ့သည်ဟု ယူဆပေသည်။

စာကျက်ချိန်နည်းခဲ့သော် လည်း စာမေးပွဲများ ကို အောင်ရုံမက အတန်းကျော်၍ တက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဤအတွင်း : ကျွန်တော် အဖေ၏ အခြေအနေမှာ လည်း တစ်စတစ်စ ကောင်းမွန်လာလေသည်။ ကြွေးကျေသွားပြီ။ မြေတိုင်းခ၊ မြေပုံကူးခ၊ ဦးပိုင်ပြောင်းခစသော တရားသော လာဘ်သပ်ပကာ များ အပြင် မြေခွန်တော် လျော့အောင်ပေါ့အောင် သို့ မဟုတ် ကောက်ပဲသီးနှံ လုံးဝမအောင်ဆိုပြီး လုံးဝမလုပ်နိုင်သော တန်းခိုးရှိခြင်းကြောင့် ‘ အပို ’ လာဘ်သပ်ပကာများ လည်း ရရှိလေသည်။

ကျွန်တော် အဖေကား အခြေအနေ ချောင်ချည်ဆိုလျှင်ပင် ကျွန်တော် အား ဘော်ဒါသို့ ပို့၏ ။ ကျွန်တော် က ဘော်ဒါမနေလိုလျှင် အိမ်ငှားရမ်း၍ ထမင်းလခပေးစားနိုင်ရန် စီစဉ်ပေး၏ ။ သူအာရုံစိုက်သော အရာကား ကျွန်တော် စာကျက်ချိန် များ ရန်သာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော် သည် အင်္ဂလိပ်မြန်မာ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို သူများ

သင်ရိုးသင်ချိန်ထက်ထက် မကစော၍ အောင်မြင်ခဲ့လေသည်

ဆယ်တန်းအောင်လေပြီ။ မူလမှန်းသလို မြေစာရင်း အင်စပက်တော် ကျောင်းကို သွားမလော၊ ကျွန်တော် အဖေ၏ မှန်းချက်ကား တက်သွားပြန်လေပြီ။

ဆယ်တန်းမအောင်ခင်ကမူ သူ့အား နိုင်ချင်သလိုနိုင်သွားသော ၊ သူက ဘုရားထူးရှိခိုးလိုက်ရသော လယ်ဝန်များ နှင့် သူ့သားအား တန်းတူ ဖြစ်စေချင်၏ ။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသော အခါ သူ့သားအား လယ်ဝန်များ အထက်က နေရမည် ရာထူးကို ရောက်စေချင်၏ ။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ဘီအေအောင် ရမည် ။ ဘီအေအောင်ပြီး အိုင်စီအက်စ်အောင်ရမည် ။ ဤသည်ကား ကျွန်တော် အဖေ၏ အသစ်ပွား တိုးလာသော မှန်းချက်ပေတည်း။

ဆယ်တန်းအောင်ချိန်၌ ဤအမေးကို ကျွန်တော် လေးလေးနက်နက် ဆင်ခြင်မကြည့်မိပါ။ အင်္ဂလိပ် ကျောင်းပြောင်းနေစဉ်က လယ်ဝန် ဖြစ်ရမည် ဟု ကျွန်တော် ရည်မှန်းခဲ့၏ ။ သို့ ရာတွင် ကျောင်းတွင် စာသင်သော အခါ ထိုမှန်းချက်သည် တဖြည်းဖြည်း နောက်ဆုတ်သွားလေသည်။ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းနေ၍ အင်္ဂလိပ်ပညာ သို့မဟုတ် ခေတ်ပညာ သင်ရသော အခါကစ၍ ပညာတက်အောင်သင်မည် ။ စာမေးပွဲအောင်ရမည် ဟူသော ရည်မှန်းချက်ကသာ တစ်စတစ်စ လွှမ်းမိုးလာရာ ဆယ်တန်းအောင် သည်အထိ ဖြစ်ပါ၏ ။

တစ်ခါတစ်ခါ စာဖတ်ရင်းသော်လည်းကောင်း၊ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများ နှင့် စကားစပ်မိ၍ ပြောကြရင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ပညာတက်ပြီးလျှင် ငါဘာလုပ်မလဲ၊ သို့မဟုတ် ကြီးရင် ငါဘာလုပ်မလဲဟူသော ပြဿနာ ပေါ်လာတက်ပေသည်။ ထိုအခါမျိုး ၌ အဖေက ကျွန်တော် ခေါင်းထဲသွင်းခဲ့သော လယ်ဝန် ဖြစ်ရမည် ဆိုသော မူလရည်မှန်းချက်အပြင် အခြားမှန်းချက်များ လည်း ပေါ်လာတက်ပေသည်။

ဥပမာ - ဦးရွှေရိုး၏ ဝေဝေလွင်ဇာတ်ကားကို ကြည့်ပြီးနောက်၊ ဦးရွှေရိုး၏ ကပြဟန်ကို အလွန်နှစ်သက် စွဲလန်းခြင်း ဖြစ်ပြီး “ ငါတော့ ကျောင်းထွက်ရင် ရုပ်ရှင်ဇာတ်လိုက် လုပ်မကွာ” ဟု သူငယ်ချင်းများ အား ပြောမိလေသည်။

ချားလ်စ်ဒစ်ကင်း၊ ဆာဝါလ်တာစကော့၊ ဆာရိုက်ဒါဟက်ဂတ်တို့၏ ဝတ္ထုများ ကို ဖတ်ရသော အခါ ဝတ္ထုများ ကို နှစ်သက် စွဲလမ်းသလောက် ဝတ္ထုရေး ဆရာများ ကို ကြည်ညို အားကျလေသည်။ ထို့ကြောင့် “When I become a man, I will be a novelist, if I can” (ငါလူလားမြောက်သော အခါ တက်နိုင်လျှင် ဝတ္ထုရေး ဆရာလုပ်မည်) ဟူသော ကဗျာဆန်သည့် စာကလေးကို ကဗျာဆန်သော စိတ်ကူးဖြင့် ရေး မိလေသည်။

ကျွန်တော် တို့ အလွန်ငယ်ရွယ်၍ အတန်းငယ်လှသော အချိန်တွင် ဆာဂျော့အမောင်ကြီးသည် ခေတ္တဘုရင်ခံကြီး ဖြစ်လာလေသည်။ ဆာဂျော့အမောင်ကြီးသည် ခေတ္တဘုရင်ခံအ ဖြစ်ဖြင့် တိုင်း ခန်းလှည့်လည်လေရာ ကျွန်တော် တို့မြို့ သို့ ရောက်လာလေ၏ ။ ထိုအခါ မြို့ သူမြို့ သားများ က ကြိုဆိုကြရာ ကျွန်တော် တို့မြို့ သို့ ရောက်လာပေ၏ ။ လမ်းမှာ စီတန်း၍ ယူနီယံဂျက်အလံကိုလွှင့်ကာ “ ဂျော့ဘုရင်ဘုန်းတော် ဘွဲ့ကို သံပြိုင်ရွတ်လျက် ကြိုဆိုကြရပါသည်။ ထိုအခါတုန်းကမူ အကြီးဆုံးသော အရာရှိကြီး ဖြစ်ရန် ပြင်းထန်သော ဆန္ဒ ကျွန်တော် တွင် ဖြစ်၍ လာပါသည်။

တစ်နေ့သော ညနေခင်းတွင် ကျောင်းဘောလုံးကွင်း မြက်ခင်းပေါ်၌ သူငယ်ချင်းပေါ်၌ သူငယ်ချင်းများ နှင့် ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောကြရာ တင်လှနှင့် စိုးဝင်းတို့က ဆရာဝန်တို့က ဆရာဝန်အလုပ် ကောင်းမကောင်း ငြင်းခုံကြလေရာ သူတို့နှစ် ယောက် ၏ အငြင်းအခုံကား ဆုံးဖြတ်ချက်မကျ။ ကျွန်တော် ကမူ “ ငါတော့ ဆရာဝန်လုပ်မကွာ” ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပါသည်။

သို့ ရာတွင် ဤမည် ဤမည် သော ရန်မှန်းချက်များ ကား စန္ဒယားပေါ်တွင် ကြောင်ခုန်တက်ရာမှ ပေါ်ထွက်လာသော ဂီတသံမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ နရီတိုက်၍ အစီအစဉ်နှင့် ပေါ်လာသော ဂီတသံမျိုး မဟုတ်ပါ။ အကြောင်းဆိုက်သလို စကားအလျဉ်းသင့်သလို ပေါ်လာသော ရည်မှန်းချက်များ သာ ဖြစ်ပါလေ၏ ။

အခန်း(၃)

အဖေမှန်းချက်မှာ နှမ်းထွက်နှင့် ကွာသည်

ဆယ်တန်းအောင်၍ ကောလိပ်ရောက်သော်လည်း ဘဝရည်မှန်းချက်များနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် သည် များစွာ တိုးတက်မှု ရှိသည်ဟု မဆိုနိုင်ပါ။ ပို၍ ရည်မှန်းချက်များ လာသည်။ ထွေပြား လာသည်ဟုသာ ဆိုရလိမ့်မည်။ အိုင်စီအက် ဖြစ်ရမည် ဟူသော ကျွန်တော် ခေါင်းတွင် သို့ အဖေ သွင်းပေးလိုက် သည့် ချောင်ခိုနေလေ့ရှိသည်။ ရှေ့ဆုံးကနေသည့် ဘဝရည်မှန်းချက်ဟုပင် ခေါ်နိုင် မည် မဟုတ်သော မှန်းချက်မှာ ပညာသင်ရမည် ၊ စာမေးပွဲအောင်ရမည် ဟူ၍ ဖြစ်ပါလေသည်။

စာဖတ်သူတို့ သိပြီး ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တည်းဟူသော ယူနီဗာစီတီမှာ ပညာ သင်ကြားရာ၌ ကုန်ကျစရိတ်အလွန်ကြီးလေးပါသည်။ ဟိုက်စကူးကျောင်းတုန်းက ဘော်ဒါ၊ ကောလိပ်မှာ တော့ ဟော်စတယ်လ်ခေါ်သည့် ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားနေရလျှင် အဖေ့မြေတိုင်း စာရေး လခကို အိမ်မှာ စားဖို့မချိန်ဘဲ ပို့မှ လောက်ငုံလောက် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် မှာ ထမင်းလခပေါ်ပေါ် အိမ်နေခပေါ်ပေါ်နှင့် ရမည် နေရာရှာပြီး နေ့ကျောင်းသားအ ဖြစ် နှင့် ကျောင်းတက်ရလေသည်။ ခရီးစရိတ်မကုန်အောင် ကောလိပ်ကျောင်းနှင့်လည်း နီးရမည် ဖြစ်ရာ ကမာရွတ်မှာ ပင် နေရလေသည်။

အလယ်တန်းအထက်တန်း အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသားတုန်းကလို ရေထမ်းခြင်းစသည့် အိမ်မှု ရေး ရာကိုကာ မလုပ်ရတော့ပေ။ သို့ ရာတွင် အရပ်ထဲနေသည့်အတိုင်း ရပ်မှု ရေး ရာများ တွင် ပါရလေသည်။ ကျွန်တော် ကလည်း မည်မျှထိ စပ်စပါသနည်းဆိုသော် အရပ်ထဲတွင် တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ဆွမ်းခံ၍ ဆွမ်းကြီးလောင်းသော ဆွမ်းကြီးလောင်းအသင်းကိုပင် ပိတ်ဖြူဝတ်စုံဝတ် အသင်းသားအ ဖြစ်ဖြင့် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ပါသည်။ ပိတ်ဖြူဝတ်ထားသော ကောလိပ်ကျောင်းသားကြီး ဆွမ်းဆန်တောင်းထမ်း၍ လည်းကောင်း၊ ကြေးစည်ရိုက်၍ လည်းကောင်း၊

ဆွမ်းဆန်ခံထွက်နေသည်ကို တွေ့နိုင်ကြပါသည်။

၎င်းပြင် ထိုစဉ်အခါက ကမာရွတ်သည် တို့ဗမာအစည်းအရုံး၏ အားအကောင်းဆုံးသော အခြေခံ ရပ်ကွက်တစ်ခု ဖြစ်နေလေပြီ။ ကမာရွတ် တို့ဗမာအစည်းအရုံးကို ၁၉၃၄ ခုလောက်က စတင်တည် ထောင်ခဲ့ရာ စတင်တည်ထောင်ခဲ့သူများ မှာ သခင်သိန်းဖေနှင့် သခင်ခင်မောင်တို့ ဖြစ်သည်ဟု သိရလေသည်။ ကျွန်တော် ကမာရွတ်ရောက်ပြီးနောက် ကမာရွတ်သခင်များ နှင့် လုံးမိချိန်တွင် သခင်သိန်းဖေသည် ကာလကတ္တားသို့ ရောက်နေပြီဟု သိရသည်။ ကျွန်တော် နှင့် မတွေ့လိုက်ရတော့ပါ။ ၎င်းကားတက်ဘုန်းကြီးဝတ္ထုကို ရေး သော ကြောင့် တက်ဘုန်းကြီးသိန်ဖေဟု ကျော်ကြား လာသော သူပင် ဖြစ်ပါသည်။

သခင်ခင်မောင်မှာ မူ ကမာရွတ်သား ရှမ်းမြန်မာ ဖြစ်ပြီး ကမာရွတ်မှာ ပင်နေသဖြင့် ကျွန်တော် နှင့် တွေ့ရပါသည်။ သခင်ခင်မောင်မှာ ကား ဖြူဖြူပုပု ခပ်တုတ်တုတ် ဖြစ်လေသည်။ သခင်ဗစိန်သည် သူ့ထံသို့ အစည်းအရုံးကိစ္စနှင့် လည်းကောင်း၊ အလည်အပတ်လည်းကောင်း၊ လာတက်လေရာ ကျွန်တော် မြင်တွေ့ဖူးရပါသည်။ သခင်ဗစိန်မှာ ညိုညိုပုပုခပ်ဝဝပင် ဖြစ်၏ ။ သူ့အား ဖြည်းဖြည်းနုးနုး သွားလာနေသည်ကို ဘယ်တော့မှမမြင်ဖူးပါ။ သူသည် ပုသဖြင့် သူ့ခြေတိုနေသည်ကို အမြဲသတိရကာ ခြေတိုနေသည်နှင့် ကာမိအောင် တမင်ပင် အလှမ်းကျယ်ကျယ်ကြီး လှမ်း၍ သွက်သွက်ကြီး လျှောက်ဟန်တူလေသည်။

၎င်းပြင် သူ့စကားပြောတိုင်း ဒေါနှင့် မောနှင့် မပြောသည့်အခါဟူ၍ မတွေ့ မမြင်ဖူးပါ။ တရားဟောစင်မြင့် ပေါ်မှာ လည်း ဒေါမောနှင့် ၊ နှစ်ယောက် တမ်းပြောလည်း ဒေါမောနှင့် ၊ လူသူလေးပါးမကြားအောင် တိုးတိုးပြောရာမှာ လည်း ဒေါမောနှင့် ပင် ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် မခင်ဆိုသော အမျိုး သမီး တစ်ယောက် နှင့် ညားသွားပြီးဟု သတင်းစာထဲတွင် ပါလာသော အခါ ကျွန်တော် ပထမဆုံး စဉ်းစား ကြည့်လိုက်သော အရာကား သူ သမီးရည်းစားစကား ပြောပုံတည်း။ သူဘယ်လိုများ သမီးရည်းစား စကားပြောပါလိမ့်။ ဒီ ဒေါဒီမောနှင့် ပဲလေလား။

ကမာရွတ်ထဲမှာ နေရင်း ကျွန်တော် သည် သခင်များ နှင့် တွဲ လောင်းတွဲ လောင်း ဖြစ်နေမိသည်။

အထူးသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် အပေါင်းပါ ရဲဘော်သုံးကျိတ်တွင် ဗိုလ်လင်းယုန်နှင့် ဗိုလ်မိုးညိုဟု ဖြစ်လာကြသော သခင်များ မှာ ကျွန်တော် နှင့် ရွယ်တူလို ဖြစ်သဖြင့် ပိုလို့တွဲ မိပါသည်။ သခင်များ နှင့် ကျွန်တော် တပူးတွဲ တွဲ ဖြစ်နေသည်ကို ကမာရွတ်လူထုက အမှတ်ထားမိဟန် မတူသော် လည်း ပုလိပ်ကား ကောင်းစွာ အမှတ်ထားလေ၏ ။ ကျွန်တော် အား ကောလိပ်ကျောင်း သား နိုင်ငံရေး သမားကြီးအ ဖြစ်ဖြင့် သက်ဆိုင်ရာသို့ ကမာရွတ်ဌာနမှ တိုင်ချက်ပို့ဟန်ရှိပေ၏ ။ အကြောင်းမူကား ကျွန်တော် အဖေထံက ဆူပူကြိမ်းမောင်းသံနှင့် ချသံပါအောင် ညည်းညူသံ ရောပြွန်ထားသော စာတစ်စောင်လာသော ကြောင့် တည်း။ ကျွန်တော် အဖေအား မြို့ အုပ်မင်းက ခေါ်၍ “ မင်းသားဟာ သခင်တွေ နဲ့တွဲ ပြီး နိုင်ငံရေး လုပ်နေတယ်လို့ ဘုရင်ခံမင်းကြီးဆီက စာလာ တယ်။ အစိုးရအမှု ထမ်း သားသမီးဟာ နိုင်ငံရေး မလုပ်ရဘူးဆိုတာ သတိပေးဖို့လိုတယ်။ မင်းသား ဆီကို စာ ချက်ချင်း ရေး လိုက်” ဟု မိန့်ကြားသည်ဟု ထိုစာက ဆိုလေသည်။ အဖေက ကျွန်တော် အား နိုင်ငံရေး သမား လုပ်သည့်အတွက် ဆူလိုက်လေသည်။ “ ငါအလုပ်ပြုတ်အောင် လုပ်တာ လား” ဟုလည်း ငေါတော့တော့မေးလိုက်သည်။ မြို့ အုပ်မင်းက ထိုသို့ စကားခေါ်ပြောသော အခါ မိုးကြိုး အပစ်ခံရသလို အဖေခံစားမိကြောင်း၊ အိမ်ရောက်သော အခါ “ ငါယောကျ်ားရင့်မကြီး ငိုကြီး ချက်မ ဖြစ်မိကြောင်း” ကို ရေး ၍ ညည်းညူ သံပေးလေသည်။ ၎င်းနောက် “ အိုင်စီအက်အောင်အောင်သင်ရမည် ” ဟူသော မှန်းချက်ကို မမေ့ဖို့၊ မှန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက်မကွာဖို့ သတိပေး နှိုးဆော်လိုက်လေသည်။

သို့ ရာတွင် ကျွန်တော် မှာ ပုလိပ်အစီရင်ခံသလို နိုင်ငံရေး သမားကြီး မဟုတ်ပါ။ အရပ်ထဲနေရင်းက အရပ်ကိစ္စများ ထမ်းရွက်ရင်းက သခင်များ နှင့် ပေါင်းသင်းမိခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ နိုင်ငံရေး စင်မြင့် သို့တက်၍ တရားဟောခြင်းသော် လည်းကောင်း၊ ဆန္ဒပြပွဲခေါင်းဆောင်ခြင်းသော် လည်းကောင်း၊ တို့ဗမာအစည်းအရုံး ရန်ပုံငွေကောက်ခံခြင်းသော် လည်းကောင်း၊ မလုပ်ခဲ့ပေ။ သို့ ရာတွင် နိုင်ငံရေး မှာ တော့

စိတ်ဝင်စားသည်။ မျိုး ချစ်စိတ်ဓာတ်ကလည်း ရင်တွင် မှာ ဝင်နေပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ငယ်ငယ်တုန်းကလေးတုန်းက မင်းသားဦးစပယ်သစ်နှင့် မင်းသမီးဦးဖူးညိုတို့၏ ရုပ်သေးကို ကြည့်ရစဉ် “ဟသံစလုပ်ထွန်းပြီ၊ မြန်မာတို့ ခေတ်ကောင်းချိန်နီးပါပြီ” ဟု ရုပ်သေးစင်ပေါ်က တရားဟောသံ ကြားနေရကတည်းက အမျိုး သားရေး အသိတရားတွေ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဘုန်းကြီး ကျောင်းနေတုန်းကလည်း ဆရာတော် ဦးနန္ဒမာလာနှင့် သပြေပင်ရွာမှ လူကြီးများ က နှစ် ကျိတ်ရှစ် သော င်းသော သံခမောက်ဆောင်း စစ်သည်များ ကို ကွပ်ကဲလာမည့် မင်းလောင်းပေါ်မည့် အကြောင်း၊ ထိုမင်းလောင်းသည် မြန်မာပြည်ကြီးအား မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိများ လက်အောက်မှ ကယ်တင်မည့် အကြောင်းများ ပြောဆိုဆွေးနွေးကြသည်ကို ကြားရလေရာ ကျွန်တော်မှာ များစွာ စိတ်အားထက် သန် နေမိပေသည်။ အတန်ကြာအောင် မင်းလောင်းမျှော်သည့် ဝါဒစွဲနေသေးသည်။

ကျွန်တော် တို့ ခြောက်တန်းလောက်တွင် ရှိနေတုန်း သာယာဝတီသူပုန်ကြီး ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။ ကျွန်တော် တို့ မည် မျှ ချောက်ချား သွားပါသနည်း၊ ကျွန်တော် တို့ မည် မျှ သွေးကြွ သွားပါသနည်း။ ဂဠုန်ဆရာစံသည် သံခမောက်ဆောင်း၍ ဂဠုန်ကိုစီးကာ ကျွန်တော် တို့ ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ထိုးဆင်လာလေမည် လော။

၎င်းနောက် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများ သည် ဂဠုန်သူပုန်ထောက်ခံရေး များ ခေါင်းဆောင်၍ နိုင်ငံခြားအထည်အလိပ် သပိတ်မှောက်ရေး၊ စီးကရက် မသောက်ရေး၊ စသည်များ လုပ်ကြသည်ဟု ကြားလိုက်ရလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော် တို့ ကျောင်းသားတွေ လိုက်လုပ်ကြသေးသည်။ ပန်နီအပေါ်အင်္ကျီ ဝတ်လိုက်ကြသေးသည်။ မျိုး ချစ်စိတ်၏ အထိမ်းအမှတ် အဖြစ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အင်္ဂလိပ်မဆန်လိုသော အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဗိုလ်ကေတွေ ပယ်ကာ ခေါင်းတုံးပင် တုံးလိုက်ကြသေးသည်။

ကမာရွတ်မှာ နေ၍ သခင်များ နှင့် ပေါင်းမိသော အခါ နိုင်ငံရေး တွင် စိတ်ဝင်စားမှု နှင့် မူလရှိပြီး မျိုး ချစ် စိတ်ဓာတ်တို့သည် တိုးတက်ပွားများ လာသည်ကိုကား ဝန်ခံပါသည်။ ၎င်းပြင် သခင်များ ကို ကျွန်တော် ကြည်ညိုလာကြောင်းကိုလည်း ဝန်ခံရပေမည်

သခင်များ သည် အခြားနိုင်ငံရေး သမားကြီးများ နှင့် မတူ။ အငတ်အပြတ် အဆင်းရဲခံ၍ နိုင်ငံရေး လုပ်ကြ၏ ။ သွားလာစရာ စရိတ်မရှိလျှင် ခြေလျှင်လျှောက်၏ ။ သားမယား၊ ဆွေမျိုး မိဘနှင့် ပြတ်စဲမည် လား၊ တိုဗမာအစည်းအရုံး လွတ်လပ်ရေး လုပ်ငန်းနှင့် ပြတ်စဲမည် လား ရွေးချယ်ရလျှင် တိုဗမာ အစည်းအရုံး လွတ်လပ်ရေး လုပ်ငန်းနှင့် မပြတ်စဲနိုင်ဟု ရွေးသူများ ဖြစ်ပေ၏ ။ ထောင်တန်းကိုလည်း မကြောက်သူများ ဖြစ်၏ ။ ထောင်ကျလျှင် ဝမ်းမနည်း၊ စိတ်ဓာတ်မကျ “ အရှေ့က နေဝန်းထွန်းသည်ပမာ တို့ခေတ်ကိုတော့ ရောက်ရမည် မှာ မလွဲပါ” ဟုသော တိုဗမာအစည်းအရုံးသီချင်းကို ဆိုလျက် စိတ်တင်းကကာ ခံရသူများ ဖြစ်၏ ။ နိုင်ငံရေး သမားများ ဖြစ်ပါလျက် လက်ထိပ်ခတ်ခြင်း၊ လူဆိုးရာဇဝတ်ကောင်ကိုလုပ်နည်း အလုပ်ခံရသော အခါ သခင်အကျဉ်းသမားများ သည် ထိုင်သပိတ် မှာ က်ခြင်း၊ အစာငတ်ခံခြင်း၊ စသည့်တို့ဖြင့် ဆန္ဒပြကြ၏ ။ ခုခံကြ၏ ။ အခွင့်အရေး ရအောင် ဆောင်ရွက်ကြလေ၏ ။ သူတို့ကို မလုပ်နိုင်ဦးတော့၊ ကျွန်တော် တို့သည် သူတို့ကို မကြည်ညိုဘဲ ရှိနိုင်ပါမည် လော။

ကမာရွတ်တွင် စက်ရုံများ ရှိလေရာ အကြီးဆုံးစက်ရုံမှာ တယောစွပ်ကျယ်စွပ်ကျယ်စက် ဖြစ်လေသည်။ စွပ်ကျယ်စက်မှ အလုပ်သမားများ သည်လည်း ကျွန်တော် တို့လိုပင် သခင်များ ကို ကြည်ညို၏ ။ သူတို့၏ စွန့်စားမှု များ အတွက် ချီးကျူး ၏ ။ ကမာရွတ်မှာ သခင်တရားပွဲများ ကျင်းပလျှင် တယောတံဆိပ်စွပ်ကျယ်စက်ရုံမှ အလုပ်သမားများ သည် အားတိုက်အင်တိုက် တက်ရောက် အားပေးကြ၏ ။ ကျွန်တော် သည် သခင်များ ကို ကြည်ညိုအားပေးရာ၌ တစ်ယောက် ထီးတည်းကြီး မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် မမှာ နိုင်ပါ။ တစ်ယောက် ထီးတည်း ဖြစ်လျှင်ကား “ ငါများ မှာ နေပြီလား” ဟု ပူစရာရှိ သေးသည်။ ယခုမူ ပူစရာမရှိပါ။ ဆင်းရဲသား အလုပ်သမားများ လည်း ကျွန်တော် တို့ဘက်က ရှိနေလေပြီ။

ကျွန်တော် သည် နိုင်ငံရေး တွင် စိတ်ဝင်စားသည်။ မြန်မာ့ခေတ်ကောင်းချိန်ကို မျှော်သည်။ မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး ကို လိုလားသည်။ သခင်နိုင်ငံရေး သမားများ ကို ကြည်ညို

သည်။ အားပေးသည်။ ထောက်ခံသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် နိုင်ငံရေး သမားကြီး၊ နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်ကြီး ဖြစ်ဖို့ကား စိတ်ကူးပင် မထည့်မိရိုး ကေနိအမှန် ဖြစ်ပါသည်။

ပုလိပ် ကတော့ ကျွန်တော် အား နိုင်ငံရေး သမားကြီးအ ဖြစ် စာရင်းသွင်းထားလေပြီ။ မြို့အုပ်မင်းက ကျွန်တော် အဖေ မြေတိုင်းစာရေး ကို ခေါ်၍ အစိုးရအမှု ထမ်း သားသမီးဆိုတာ နိုင်ငံရေး မလုပ်ရဘူးဟု သတိပေးစကား ဆိုလေပြီ။ အစိုးရအမှု ထမ်းများ ကား မလွတ်လပ်၊ ၎င်းတို့၏ သားသမီးများ ပင် မလွတ်လပ်ကြ။ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှု တွေ များ လှဘိတော့သည်။ ဤသည်ကား ခံယူလိုက်သော သင်ခန်းစာ ပေတည်း။

အစိုးရအမှု ထမ်းအလုပ်ကို ကျွန်တော် စိတ်နာလာသည်။ အရာရှိကြီး ဖြစ်ဦးတော့၊ အိုင်စီအက်စ် ဖြစ်ဦးတော့ မလွတ်လပ်ဟူသော အမြင်ကို မြင်လာပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဖခင်ကြီးပေးလိုက် သည့် အိုင်စီအက်စ် ဖြစ်ရမယ်ဟူသော ရည်မှန်းချက်ကို မစွန့်လွှတ်သော်လည်း လွတ်လပ်တဲ့ အလုပ်လုပ်ရရင် ကောင်းမှာ ပဲဟု ထွက်ပေါက်ရှာမိလေသည်။ ရှေ့နေ၊ ဝတ်လုံလုပ်ရရင် မကောင်းပေဘူးလား။ လွတ်လည်းလွတ်လပ်မယ်။ ဂုဏ်လည်းရှိမယ်။ ဝင်ငွေလည်း ကောင်းနိုင်တယ်။ ငါ့အကြိုက် ဖြစ်နိုင်တယ်။

ရည်မှန်းချက် ရွေးချယ်ရေး နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် သည် ဘက်တိမင်တန် ကြက်တောင်လို ဖြစ်နေဟန်ရှိသည်။ အခြေအနေအ ဖြစ်အပျက် အမျိုးမျိုးတို့၏ ကြားဖွယ် ရိုက်ပုတ်ထုတ်သည့်ဘက်သို့ ကူးနေရလေသည်။

ကောလိပ်ကျောင်းတွင် အသင်းအမျိုးမျိုး ရှိ၏ ။ မွေးရပ်ဒေသဆိုင်ရာ အသင်းများ ၊ ပညာရပ်ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ အသင်းများ ၊ ကျောင်းဆောင်အလိုက် အသင်းများ ၊ ဘာသာရေး အသင်းများ ၊ ကျန်းမာ ရေး အသင်းများ နှင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသမဂ္ဂတို့ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော် တို့ နေ့ကျောင်းသားများ ကလည်း အသင်းဖွဲ့ထားသေးသည်။ ကျွန်တော် သည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသမဂ္ဂသို့ လည်း ဝင်ထားလေသည်။ ၎င်းပြင်

ပညာဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ အသင်းအချို့ ကိုလည်း ဝင်ထားလေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာအသင်းကိုလည်း လက်မလွှတ်ပါ။ အသင်း အပင်း ဗာဟိရကိစ္စများ မှာ အတော်များ ပေ၏ ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသမဂ္ဂသည် အရှိန်တက်နေတုန်း ဖြစ်လေသည်။

သမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌရွေးကောက်ပွဲနှင့် အမှု ဆောင်ရွေးကောက်ပွဲများ တွင် ကိုင်တိုင်ဝင် အရွေးမခံသော်လည်း သခင်ဆန်သော ကျောင်းသားများ ဘက်မှ အနိုင်ရအောင် ကျွန်တော် တို့ ဝင်လုံးပန်းရပါသေးသည်။

ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်စရောက်သည့်နှစ် မှာ ၁၉၃၅-၃၆ ဖြစ်လေရာ ကျောင်းသားလောကသည် အထူးသဖြင့် အံ့ကြသည့်နှစ် ပေတည်း။ ၁၉၂၀ ပြည့်နှစ် ကျောင်းသားအရေး တော် ပုံ ပြီးသည့် နောက် အကြီးဆုံး ကျောင်းသားအရေး တော် ပုံ ပေါ်လာသော နှစ် ဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ်ရောက်ခါစ နှစ် လည်း ဖြစ်၊ အဖေဩဇာ ပူဇွန်းနေတုန်းလည်း ဖြစ်ပြန်လေရာ ထိုကျောင်းသားအရေး တော် ပုံတွင် ကျွန်တော် ၏ အခန်းမှာ ဘာမျှပြောစမှတ်မပြုလောက်ပါ။ ဒီရေထဲမျောပါနေသော ဗေဒါပင်လောက် သာ ဖြစ်ပါသည်။ အများ နည်းတူ သမဂ္ဂထဲဝင်လိုက်သည်။ အများ နည်းတူ သမဂ္ဂထဲဝင်လိုက်သည်။ အများ နည်းတူ သမဂ္ဂမှ ကြီးမှူး သော တရားပွဲများ သို့ သွားနာသည်။ အများ နည်းတူ လက်ခုပ်တီး သည်။

အများ နှင့် တူနိုင်မည် မဟုတ်သော အတွေ့ အကြုံကလေး တစ်ခုနှစ် ခုတော့ ရှိပါသည်။ ၎င်းတို့ကား ဤသို့ တည်း။ သမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်လာသူ ကိုနုသည် ကျွန်တော် တို့ တက္ကသိုလ်မရောက်မီ နှစ် ပေါင်းများစွာ က ဘီအေအောင်ပြီး ကျောင်းဆရာလုပ်နေခဲ့သည်။ နောက်မှ ဥပဒေသင်တန်းတက်ရန် တက္ကသိုလ်သို့ ပြန်လာခဲ့ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော် တို့လူငယ်တွေ နှင့် ဆုံစည်းရခြင်း ဖြစ်၏ ။ သူ့မှာ ရှင်းလင်းပြတ်သားသော မျက်နှာရှိ၏ ။ သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နှင့် သူ့အသက်အရွယ်မှာ လည်း ကျွန်တော် တို့ ကျောင်းသားကလေးများ နှင့် စာသော် ညီအစ်ကိုအများ အပြားတွင် အစ်ကိုအကြီးဆုံးနှင့် ညီအထွေးဆုံးတွေ လို ဖြစ်နေပေရာ ကိုနုသည် ကျွန်တော် တို့၏ ချစ်ကြောက်ရိုသေခြင်းကို ခံရလေသည်။ သူသည် စကားပြောသော်လည်းကောင်း၏ ။ ပြတ်သားစွာ ပြောရုံမက

လှုပ်ရှားအောင် လှုံ့ဆော်၍ ပြောဆိုသည်။ ဤအချက်များ တွင် အများ အတွေ့ အကြုံနှင့် ကျွန်တော် အတွေ့ အကြုံခြားနားလှမည် မဟုတ်ပါ။ သို့ရာတွင် ကိုနုက ကျောင်းအုပ်ကြီး မစ္စတာစလော့စ်နှင့် အခြားမျက်နှာဖြူပါမောက္ခများ ကို ဗမာ့အပေါ် ဟောရမ်းခြင်း၊ မောက်မာခြင်းများ အတွက် ရှုပ်ချလိုက်သော အခါ ကျွန်တော် အတွေ့ အကြုံသည် အများ သူများ ကို မဆိုထားဘိ၊ ထိုစကားကိုပြောသော ကိုနုထက်ပင် ထိုစကား၏ သဘောသက်သက်ကို နားလည်ပေသည်။ အကြောင်းမူကား ကျွန်တော် တို့ငယ်ငယ်တုန်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ငှားပေးရသော ကော်ဇေပေါ်တွင် ဖိနပ်ဖြင့် လျှောက်သော မျက်နှာဖြူလယ်ဝန်မင်းသည် ကျွန်တော် အဖေအား “ဒမ်ဖူး” ဟုဆဲပြီး မြေပုံလိပ်ဖြင့် မျက်နှာကို ပေါက်ခဲ့သည်ကို ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်သော ကြောင့် ပေတည်း။

တက္ကသိုလ်အာဏာပိုင်တို့၏ အပြုအမူများ ကို ကန့်ကွက်သော အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အင်္ဂလိပ် နယ်ချဲ့သမားတို့ပေးသော ကျွန်ုပ်ညာကို ဖော်ထုတ်ရှုပ်ချသော အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကိုနုက ဘီအေဘွဲ့ကို ပြန်အပ်သော အခါ ယင်းသို့ အပ်ခြင်းသည် အများ တကာမှာ ထက် ကျွန်တော် အပေါ် တွင် ပို၍ စူးရှထက်မြက်သော အာနိသင်ရှိသည်ဟု ကျွန်တော် ဆိုချင်ပါသည်။ ကျွန်တော် သည် အင်္ဂလိပ်စာသင်မည် ၊ စာမေးပွဲအောင်ရမည် ဟူသော မှန်းချက်ဖြင့် ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့သည်။ နောက် ဘီအေအောင်ရမည် ၊ အိုင်စီအက်စ် ဖြစ်ရမည် ဟူသော ပြဋ္ဌာန်းချက်များ ဖြင့် ကောလိပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ဤပြဋ္ဌာန်းချက်များ ကို နှလုံးပိုက်၍ ပညာသင်နေစဉ် ကိုနု၏ ဘွဲ့ပြန်အပ်သော အလုပ်သည် ဇာက်ကြိုး ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်နှင့် တူပေ၏ ။ ယင်းသို့ သော ပြဋ္ဌာန်းချက်များ ၏ ဘောင်အတွင်း မှာ စဉ်းစားနေရာမှ ထိုဘောင်ကို ခွဲဖျက်လိုက်ပြီး လွတ်လပ်စွာ စဉ်းစားစေသည်နှင့် တူပေ၏ ။ သင်ကြားနေရသော ပညာရပ်တစ်ခုလုံးကို ပြန်လည်စဉ်းစားလာ၏ ။ ပညာရေး စနစ် တစ်ခုလုံးကို ဝေဖန်စပြုလာ၏ ။ ထိုပညာရေး စနစ်ကို ဖန်တီးပေးလိုက် သော နယ်ချဲ့အုပ်ချုပ်ရေး အဆောက်အအုံတစ်ခုလုံးကို ခြုံ၍ ဆင်ခြင်သုံးသပ်လာလေတော့၏ ။

ကျွန်တော် အတွေ့ အခေါ်ကား ပြောင်းလဲမှု စလေပြီ။

သို့ရာတွင် အလုပ်ကားမပါလှသေးပါ။ ဓလေ့ထုံးစံ အကျင့်စသည်တို့၏ အရှိန်အန်သင်သည် ကြီးမားလှပေစွ။ စာမေးပွဲအောင်ဖို့ စာသင်သည်ဟူသော ဓလေ့ထုံးစံသည် ခြွင်းချက်မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ၁၉၃၆ ခု၊ ကျောင်းသားသပိတ်ကြီး ဖြစ်ပွားလာသော အခါ ကျွန်တော် သည် အများ နည်းတူ သပိတ်မှောက်၍ လိုက်ခဲ့သော်လည်း တောင်းဆိုချက်ရလျှင် ကျောင်းပြန်၍ စာမေးပွဲဖြေရမည် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ကား အမြဲရှိနေလေသည်။ အိုင်စီအက်စ်အောင်ရမည် ဟူသော မှန်းချက်က လေးက ဦးနှောက်၏ နောက်ကွယ်တစ်နေရာမှ စက်ပုန်းခုတ်နေဆဲ ဖြစ်လေသည်။ သပိတ်မှောက် က စဉ် ရွှေတိဂုံကုန်းတော် ပေါ်တွင် သပိတ်စခန်းသို့ မှန်မှန်ရောက်၏ ။ ညအိပ်သည့်အခါ အိပ်လိုက်သေး၏ ။ နောက်သပိတ်နှင့် အာဏာပိုင် အရေး ဆို၍ အကြိတ်အနယ် ဖြစ်လာသော အခါ ကျွန်တော် သည် မိဘရပ်ထံသို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော် အဖေက သပိတ်မှောက်ရာသို့ ပါရပါမည် လားဟု ဆီး၍ ကြိမ်းလေရာ “ အများ လုပ်တော့ လိုက်လုပ်ရတာ ပေါ့ အဖေရဲ့ ။ သံဃာအား ဘုရားမဆန်သာ လို့တောင် စကားပုံရှိတယ် မဟုတ်လား” ဟု ကျွန်တော် က အဖြေပေးလေသည်။ အမေက ပြန်ရောက်လာသည့်သားအား အေးမြခြင်းနှင့် ချစ်ခြင်းကိုသာ ပြရမည် ဟု ကူပြောလေသည်။ အဖေစိတ်မှာ အပြေတက်သေး။

ကျွန်တော် က -

“ ကိစ္စအပြီးပြတ်သေးခင် ဟိုမှာ နေရင် စာမဖတ် ဖြစ်မှာ စိုးလို့ အိမ်ပြန်လာခဲ့တာ၊ အိမ်မှာ စာဖတ်မယ်”

ဖခင်ကြီးသည် စိတ်ပြေသွားပြီး အခွန်တော် ပြေစာများ ကုန်းရေး နေလေသည်။ သူအလုပ်လုပ်ပုံ ကြည့်ရသည်မှာ ကျွန်တော် နောက်ဆုံးစကားကြောင့် အလုပ်နှစ် ဆတိုးလုပ်ရန် စိတ်ထက်သန်သွားဟန် ရှိပေသည်။

ဤကား ၁၉၃၆ ခု သပိတ်အတွင်း က အ ဖြစ်အပျက်။

နောက်နှစ် များ တွင် လည်း ကျွန်တော် သည် သခင်ဆန်သော

ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များ ကို စိတ်အားဖြင့် လုံးဝထောက်ခံ၏။ လက်တွေ့အားဖြင့်
မဲပေးခြင်း၊ အစည်းအဝေးတက် နားထောင် ခြင်းမျိုး ဖြင့် ထောက်ခံ၏။ ကျွန်တော် တို့
ထောက်ခံသော ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်များ တွင် ကိုဘဂျမ်း၊ မိတ္ထီလာကိုလှမောင်၊
ကိုအောင်ဆန်း၊ ကိုဘဟိန်း၊ ကိုဗဆွေ၊ ကိုထွန်းရှိန် စသည်တို့ကို အထူးသတိရပေသည်။
သူတို့ထဲတွင် ကိုဘဟိန်းနှင့် ကိုထွန်းရှိန်တို့မှလွဲ၍ အခြားသူတို့မှာ ရုပ်လက္ခဏာ
မကောင်းကြပါ။ ကိုဘဂျမ်းမှာ မထိတထိ အားမလိုအားမရ မျက်နှာရှိသည်။ ကိုလှမောင်မှာ
ရှုံ့မဲမဲ မျက်နှာရှိသည်။ ကိုအောင်ဆန်းကား စုန်ချွန်ချွန် မှု န်တေတေ မျက်နှာ ရှိသည်။
ကိုဘဆွေမှာ ပျင်းရိထိုင်းမှိုင်းသော မျက်နှာရှိသည်။ သို့ ရာတွင် ရုပ်လက္ခဏာသည် အရေး
ကြီးလှသည်ဟု မထင်ပါ။ သူတို့အားလုံးသည် ကျောင်းသားအရေး များ စိတ်ပါလက်ပါ
ရိုးရိုးသားသား ဆောင်ရွက်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူတို့အားလုံးသည် တိုင်းပြည်ကို
တကယ် ချစ်မြတ်နိုးဟန် ရှိ၏။ ထို့ပြင် သူတို့အားလုံးသည် ကျွန်တော် ထက်
စွန့်လွှတ်နိုင်သော သတ္တိများ ရှိ ကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့အား ကြည်ညိုပါသည်။

သည်လိုနှင့် ၁၉၃၈ ခုနှစ် သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ ထိုနှစ် တွင်

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားသမဂ္ဂ၌ ကိုဘဟိန်း ဥက္ကဋ္ဌ၊ ကိုလှရွှေက ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ၊ ကိုဗဆွေက
အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်ကြလေ၏။

ထိုနှစ် ၏ နောက်ပိုင်းကား ဤဝတ္ထုစတင်အကွက်ဖော်သည့်အချိန် ဖြစ်ပေသည်။

သို့ရာတွင် ပြည်ပုံးကားကို မ . . . မတင်မီ ကျွန်တော် ၏ အရင်က အခြားအ ဖြစ်အပျက် အချို့
ကိုလည်း အတိုချုံး ၍ အစီရင်ခံဖို့ လိုသေးသည်ဟု ထင်ပါ၏။ သို့မှသာ ချစ်စွာ သော
စာဖတ်သူသည် ဤဝတ္ထုတွင် ကြုံတွေ့နေရမည့် ကျွန်တော် အား ပိုမိုအကဲခတ်နိုင်ရန်
အခြေခံရထားပါလိမ့်မည်။ ။

အခန်း(၄)

ကိုရင်ကြီး ဦးဘသန်း၏ ဖိုမကိစ္စ သင်ကြားချက်များ

ဘဝတစ်သက်တာ ရည်မှန်းချက်များ နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် အဖေသည် ပုဗ္ဗစရိယ လက်ဦးဆရာ ဖြစ်သော်လည်း မရေး၊ ဖိုးရေး၊ ချစ်ရေး၊ ကြိုက်ရေး တွင် ကား ပုဗ္ဗစရိယမဟုတ်ပါ။ လက်ဦးဆရာများ နှင့် တွေ့ပြီးမှ ကျွန်တော် အဖေက နှောင်းဆရာအဖြင့် ဖြင့် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ယင်းကိစ္စများ နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်လက်ဦးဆရာကား ကိုရင်ကြီးဦးဘသန်း ဖြစ်ပေသတည်း။ ဖိုမအရေး၊ ချစ်ရေး ကြိုက်ရေး တွင် ကိုရင်ကြီးတစ်ပါးက လက်ရှိဆရာ ဖြစ်ရမည် ၊ “ ထင်ပေ ဆန်းပေသည် ” ဟု ဆိုကြမည် လား။

ဖြစ်ပုံကမူ ဤသို့ တည်း။ ကျွန်တော် သည် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းမှာ ၇ တန်းစာမေးပွဲ ပြီးသော အခါ ကျောင်းပိတ်၍ ရွာပြန်လာသည်။ အသက် ၁၄ နှစ် မျှရှိလေပြီ။ ကျောင်းပိတ်တုန်း အချိန်အလဟဿ မကုန်ဘဲ ကုသိုလ်ရစေရန် ဆရာတော် ဦးနန္ဒမာလာကျောင်းတွင် ကိုရင်ဝတ်နေလေသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ၁၀ ယောက် ခန့်အပြင် ကျွန်တော် ပါ ကိုရင် ၄ ပါးရှိလေ၏ ။ ၎င်းတို့အနက် ၂ ပါးမှာ များစွာ ငယ်၍ အကြီးဆုံးမှာ ကိုရင်ကြီး ဦးဘသန်း ဖြစ်လေသည်။ သူသည် အသက် ၁၇ နှစ် ၊ ၁၈ နှစ် မျှ ရှိလိမ့်မည် ။ ညနေမှာ ငရိလာပြီဆိုလျှင် ကျောင်းသားရော ကိုရင်ပါ စာအံကြရ၏ ။ တစ်နာရီစာအံပြီးလျှင် ရပ်နားကာ ငယ်ရွယ်သူများ က အိပ်ကြရ၏ ။ ကျွန်တော် တို့ကား ဆရာတော် ဝတ်ဖြည့်ကြရ (ဝါ) နင်းပေးကြရ၏ ။ ၎င်းနောက် ဆရာတော် ကား မိန်းလေပြီ။ ဘယ်အချိန် ကျိန်းစက်သည်ဟုကား မသိရ၊ မသိနိုင်။ ကျွန်တော် တို့ စကားသံနည်းနည်း မြည်လာလျှင် “ဟဲ့ အိပ်ကြ” ဟူသော ဆရာတော် အသံကား ပေါ်လာမြဲတည်း။

ကိုရင်ကြီးက လောကနီတိလာဣတ္ထိဝံ၊ နဒီဝင်္ဂစသော စကားများ ဖြင့် မိန်းမကြောင်းစ၏ ။ မိန်းမများ ကောက်ကျစ်ပုံ ပြောပြရာမှ ချစ်စရာကောင်းပုံသို့ ရောက်၏ ။

မိန်းမများ ရာဂကြီးသည်ဟု ဆိုရာမှ ယောက်ျားများ ကြံခိုပုံသို့ ရောက်၏ ။ သူနှင့် လက်ပွန်းတတီး တွေ့ဖူးသည်ဆိုသော မိန်းမ များ အကြောင်း ပြောပြ၏ ။ ကျွန်တော် မှာ ဤမျှအရသာရှိသော စကားများ ကို ယခင်က တစ်ကြိမ်မျှ မကြားဖူးပါ။

ကိုရင်ကြီးအပြောကြောင့် ကျွန်တော် သည် တုန်လှုပ် ချောက်ချားခြင်းများ ဖြစ်ရ၏ ။

ကိုရင်ကြီးက အပျိုတွေ ဘယ်လိုချစ်အောင် လုပ်ရမည် ဆိုသော နည်းများ ကို ရွတ်ဖတ်ပြ၏ ။

၎င်းပြင် အပျိုတစ်ယောက် နှင့် နှစ် ယောက် တည်း လူကြီးများ မမြင်ကွယ်ရာမှာ တွေ့လျှင် ချက်ချင်း လက်က မြင်းရန်လည်း သညာပေးလိုက် လေသည်။

ကိုရင်ကြီးဦးဘသန်း၏ ဖိုမကိစ္စ၊ ချစ်ရေး ကြိုက်ရေး ပညာများ ကြောင့် ကျွန်တော် ချောက်ကျဖူး လေပြီ။

ကျွန်တော် ကိုရင်လူထွက်ပြီး အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသို့ သွားသော အခါ သူပေးလိုက် သော သင်ခန်းစာ များ သည် ကျွန်တော် ခေါင်းထဲတွင် လည်းကောင်း၊ သွေးထဲတွင် လည်းကောင်း၊ ပူပူနွေးနွေးပင် ရှိပေသေးသည်။ ကျွန်တော် နေသော ဆရာအိမ်တွင် အသက် ၁၄ နှစ် ၊ ၁၅ နှစ် အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် ကလေးထိန်းလုပ်လျက် ရှိလေ၏ ။

တစ်နေ့သ၌ ဆရာ၊ ဆရာကတော် နှင့် အခြားသူ များ ပါ အိမ်တွင် မရှိ။ အဆိုပါသူငယ်မသည် ကလေးချီ၍ လာရာ ကျွန်တော် က ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် ကိုရင်ကြီး၏ သင်ခန်းစာကို လက်တွေ့ ကျင့်သုံးကာ၊ လက်သရမ်းလိုက်သည်။ သူငယ်မသည် ချုံး ချ၍ ငို၏ ။ သူ့ဘာသာသူ ငိုရုံဆိုလျှင်တော် သေး၏ ။ ထိုသို့ ကားမဟုတ် ဆရာကကတော် ပြန်လာသော အခါ ကျွန်တော် လက်သရမ်းကြောင်း ဆီးတိုင်၏ ။ ကျွန်တော်မှာ အတင်းဘူးကွယ်၍ သာ နေရလေတော့သည်။ “ ကလေးကို ဆွဲတာပါ” ဟု ခပ်တည်တည် လိမ်ရလေသည်။

တကယ်၍ ကျွန်တော် မှာ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသား စားရေး ကြီးသားမဟုတ်ဘဲ အခိုင်းအစေ လသော် လည်းကောင်း၊ ကျောင်းပြာတာသော် လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲသားထဲက ဖြစ်ဘိမူ၊ ဆရာကတော် နှင့် ကြားကြားသမျှသော မင်းယောက်ျား မင်းမိန်းမတို့သည် “ ဟဲ့ . တဏှာရူး ၊ ခွေးတိရစ္ဆာန်” စသည့်ဖြင့် ဆဲရေး ကာ ကြွက်သေကို ခွေးတွေ ဝိုင်းဆွဲသလို ဆွဲငင်ဆုတ်ဖြဲကြပေလိမ့်မည် ။ ယခုတော့ ဆရာကတော် က “ ဟဲ့ ကောင်မလေး၊

မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့။ မောင်တင်ထွန်းဟာ လူရိုးကလေး။ တို့က အတွင်း သိ၊ အပြင်သိ၊ အင်မတန်သိကွာရှိတဲ့ ကောင်မလေး” ဟု သာပြောပြီး ကောင်မလေးကို ငြိမ်သွားစေသည်။ ကျွန်တော် ကိုကား ဘာမျှမပြောကြပေ။

ကျွန်တော် သည် ဤကိစ္စတွင် “ချောက်”မှ လွတ်မြောက်ခဲ့သော်လည်း ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ် ရှက်လှ ပါသည်။ ထိုမိန်းကလေးကိုလည်း မဟုတ်မခံသဖြင့် ရိုသေမိပေသည်။ ထို့ကြောင့် တောင်ပြုံး ပွဲလို နေရာမျိုး မှာ ပင် လက်မဆော့တော့ပါ။

သို့ရာတွင် ဤအမှာ ကို ကျူး လွန်မိသော်လည်း ကိုရင်ကြီးဦးဘသန်း၏ သင်ကြားချက်အားလုံးကို စွန့်ပယ်ခြင်းမပြုပါ။

ကိုရင်ကြီးဦးဘသန်းက “ ကောင်မလေး တစ်ယောက် က မင်းကို သုံးခါတိတိစေအောင် ပြုံး ကြည့်ပြီဆိုရင် မင်းကို ကြိုက်လို့ပဲလို့ မှတ်ပေတော့” ဟု သင်ကြားခဲ့ဖူးလေသည်။

ကျွန်တော် နေသော အိမ်အနီးရှိ မြန်မာစာသင်ကျောင်းတွင် ၇ တန်း၌ စာသင်နေသော မိန်းကလေး တစ်ယောက် ရှိ၏ ။ ကျွန်တော် နှင့် ရွယ်တူလောက်ပင်။ အသားမှာ ဖြူဝင်းနေ၏ ။ မျက်စိခပ်မှေးမှေးပေါ်တွင် သုံးရက်လ၊ ခုံးမျက်စသည် ဝဲခွလျက်နေ၏ ။ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်တွင် ဆုံတိုင်း သူက ကျွန်တော် အား နီးမြန်သော နှုတ်ခမ်းကလေးဖြင့် ပြုံး၍ မျက်လုံးမှေးကလေးများ ဖြင့် ကြည့်လေ့ရှိ၏ ။ သုံးခါမက ဆယ်ခါမျှပြုံး ကြည့်သည် ဖြစ်သော ကြောင့် ၊ ဒင်းတော့ ငါ့ကြိုက်နေပြီဟု ကျွန်တော် ထင်မှတ်လိုက်၏ ။

သို့သော် စာရေး ရန်ကား မဆုံးဖြတ်သေး။ ကျွန်တော် က အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသား သူက မြန်မာ ကျောင်းသူ။ ကျွန်တော် ကက လယ်ဝန်လောင်း၊ သူက အစွမ်းကုန် ဖြစ်လှမှ မြန်မာကျောင်းဆရာမ ။ ဤမျှ အဆင့်အတန်းချင်း ကွာခြားနေသော ကြောင့် မဝိုးလို့။ ဤကားတစ်ဖက်။ အခြားတစ်ဖက်တွင် ကျွန်တော် သည် ကိုရင်ကြီးဦးဘသန်း၏ သင်ခန်းစာကို လက်တွေ့ကျင့်သုံးလိုပေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် “

စမ်းကြည့်ပေါ့ ၊ အပန်းကြီးတာလိုက်လို့၊ အရှုံးလည်းမရှိနိုင်ပါဘူး” ဟူသော ကိုရင်ကြီး၏ ဆင်ခြင်တုံတရားကို သတိရပြီး ရည်းစားစာပေးလိုက် လေသည်။ ဤကား ကျွန်တော် ၏ ပထမဆုံးသော ရည်းစားစာတည်း။ နောက်တစ်နေ့တွင် သူက အရင်ကလိုပင် ပြုံး ကာ အရင်ကလိုပင် ကြည့်၍ ပြန်စာကလေး လှမ်းပေးသွားလေသည်။ သူ့မှာ ရည်းစားရှိပြီး ဖြစ်လို့ ဝမ်းနည်းပါသတဲ့။ ကိုရင်ကြီး၏ ဩဝါဒက လွဲမှားသလား၊ ကျွန်တော် ကံကပဲ ခေလွန်းနေသလား မပြောတက်တော့ပါ။

ကျွန်တော် ၉ တန်းရောက်သော အခါ လူပါးအတော် ဝလာပြီးဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ နှုတ်ခမ်းမွှေးရေး ရေး ကိုပင် မြင်နိုင်သဖြင့် အတောင်အလက်စုံသော အရွယ်ဟုပင် ဆိုနိုင်ပေသည်။ ရွယ်တူရွယ်တန်း သို့ မဟုတ် ကိုယ်ထက်အတော် အတန်ကြီးသော မိန်းမပျို များ ကိုမြင်လျှင် စိုက်ကြိုက်ပြီး အကြည့်ချင်းစုံမိလျှင် ဖိန်းခနဲ၊ ရှိန်းခနဲ၊ အရသာခံစားတက်လေပြီ။ ထိုအခါ ၆ တန်းတွင် မိန်းမချော လေး တစ်ယောက် ရှိလေ၏ ။ အသားဖြူဖြူမျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်းကောင်း၊ နှာတံပေါ်ပေါ် ပါးစပ် လှလှ၊ သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကလေးမှာ လည်း စိုစိုပြည်ပြည်နှင့် ယဉ်စေ။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ကျွန်တော် အချစ်ဆုံးသော အရာများ မှာ သူ၏ ဆံတောက်ကလေး ဖြစ်သည်။

အမည် ကတော့ မမြဝင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် သည် မမြဝင်းအား ကျိတ်၍ ချစ်နေ၏ ။ ဘယ်သူ့ကိုမျှမပြော၊ မမြဝင်း၏ မျက်နှာကလေးကို မြင်နိုင်ရာတစ်ထောင့်ထောင့်က တစ်မိမိမိကြည့်နေမိ၏ ။ သူ့အားမြင်နိုင်ရန် သူတို့ ၆ တန်း ရှေ့တွင် လမ်းသလားရသည်မှာ လည်း အမောပင်။ ကျောင်းတက်နေတုန်း အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာကာ ဆရာကိုတိုင်၍ အပြင်ထွက်ပြီး ၆ တန်းအခန်းပေါက်ဝနားက ဖြတ်လျှောက်၏ ။ သူတို့အိမ်ရှေ့က သူငယ်ချင်းအိမ်သို့ လိုက်သွားပြီး စာဖတ်ဟန်ဆောင်၍ သူ့အားကြည့်၏ ။ သူနှင့် ကျွန်တော် အကြည့်ချင်းဆုံသော အခါများ ၌ ပီတိလှိုင်းတကြွကြွနှင့် မူးမေ့မတက် ဖြစ်နေတက်ပေသည်။

ကျွန်တော် သည် သူ့အား ဘယ်မျှအထိ ချစ်ပါသနည်းဆိုသော် အတည်ကြံသည်အထိ ဖြစ်၏ ။ သူ့အား ရည်းစားစာမရေး ၊ ဖွင့်မပြောဘဲနေခြင်းမှာ

ကိုယ်ဘက်က သေချာချင်၍ ဖြစ်ပေသည်။ မသေချာလျှင် သူကလေး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရမည်
ကို မလိုလား။ ကျွန်တော် ဖခင်ကြီးအား အကြောင်းစုံဖွင့်ပြော၍ တိုင်ပင်လေသည်။

“ သူ့အဖေက ဘယ်သူလဲ ”

“ ရှေ့နေဦးတင်လေ၊ အဖေသိမှာ ပါ ”

“ အေးအေး၊ သူ့အဖေကို ငါသိပါတယ်။ နေပါဦးငါ့သားရယ်။

မင်းပညာဆက်သင်ပါအုံး။ လယ်ဝန် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါဦး။ အဲဒီတော့
မင်းကောင်မလေးထက် ပိုလည်းလှ၊ ပိုလည်းပစ္စည်းရှိတဲ့ဟာ သည့်ထက်သာတာတွေ
ရနိုင်ပါတယ်။ စောင့်ပါဦးကွာ ”

ကျွန်တော် သည် ကျွန်တော် အဖေ၏ ဆင်ခြင်တုံတရားကို
လက်ခံလိုက်လေသည်။ သည့်ထက်သာတာတွေ ရနိုင်မည့် အနာဂတ်ကိုသာ
စောင့်စားနေလိုက်တော့သည်။

နောက်များ မကြာမီ မမြဝင်းသည် သူ့ထက် အသက်များစွာ ကြီးသော
ယောကျ်ား တစ်ယောက် နှင့် မိဘများ စီမံသည့်အတိုင်း လိုက်နာ၍ လက်ထပ်လိုက်လေသည်။
ကျွန်တော် သည် ဟိုအရွယ် တုန်းက ကျွန်တော် တို့နှင့် ရွယ်တူ မိန်းကလေးများ ထက်
ယောကျ်ားလုပ်သူများ က ၆ နှစ် ၇ နှစ် ကြီး လျှင် အသက်ကွာခြားလွန်းလှသည်ဟု
ထင်တက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်ဝယ် မမြဝင်းခ များမှာ အဘိုးကြီး တစ်ယောက် နှင့်
ညားသွားပြီ ဖြစ်လေဟန် နှမြောတသ ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိ လေသည်။

ကျွန်တော် အဖေသည် ကျွန်တော် အား စိတ်ကူးယဉ်ခွင့်မပေး။

အိမ်မက်ထဲကအချစ်မျိုး တွင် မွေ့ပျော် နေခွင့်မပေး။ ပျော်သလိုမနေရ၊ တော် သလိုနေရမည်
ဆိုသော စကားလို ချစ်တာကိုမယူရ တော် တာကို ယူရမည် ဆိုသော ဩဝါဒကို
ပေးခဲ့လေသည်။ တော် မတော် ၏ မှတ်ကျောက်ကား လယ်ဝန် ဖြစ်ရေး တည်း။ လယ်ဝန်
ဖြစ်လျှင် သည့်ထက်ပိုလှသော မိန်းမ၊ သည့်ထက်ပိုပစ္စည်းပေါ သော မိန်းမကို ရမည်
ဟုထင်သလို လယ်ဝန် ဖြစ်ရေး သို့ မဟုတ် အရာရှိ ဖြစ်ရေး ကို အထောက်အကူ ဖြစ်စေလျှင်

တော် သော မိန်းမဟု ယူဆဟန်တူလေသည်။

အကြောင်းသော် ကား မမြဝင်းထက်ပိုလှသော ပို၍ လည်းပစ္စည်းရှိသော မိန်းကလေး တစ်ယောက် ကို တွေ့၏ ။ သူ့အဖေအမေများ က ကျွန်တော် အားလိုလား၏ ။ ကျွန်တော့်အမေက ထိုချွေးမလောင်း ကို သဘောကျ၏ ။ ကျွန်တော် ကလည်း ချစ်နိုင်ပါ၏ ။ ကျွန်တော့် အဖေသည် မိန်းကလေးမိဘများ အား အတိအလင်း မေးလိုက်လေသည်။ “ ကျွန်တော့်သားကို လယ်ဝန် ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် ပညာဆက်သင်ပေးသွားမလား”

သူတို့က အင်းမလိုက်သော အခါ အဖေက ကျွန်တော် အား “ ငါ့သား လျှော့စေ့မပေးနဲ့” ဟု ကုန်သည်စကားနှင့် သင်ကြားလေသည်။ ကျွန်တော် ကလည်း ဖခင်ကြီး၏ ကုန်သည်တွက်ကိန်းကို အလွယ်တကူပင် လက်ခံလိုက်လေသည်။

သည်တို့ကား ၈ တန်း၊ ၉ တန်း၊ ၁၀ တန်း လူပျိုပေါက်အရွယ်တွင် ဖိုမကိစ္စ၊ ချစ်ရေး ကြိုက်ရေး တို့၌ ကျွန်တော် ကြုံရသော အတွေ့အကြုံတို့ ဖြစ်ပေ၏ ။ ယင်းကိစ္စတို့၌ ဆရာများ မှာ ကိုရင်ကြီး ဦးဘသန်းနှင့် အဖေတို့ ဖြစ်သည်။ ယခုဝတ္ထုစသော အချို့ အသက် ၂၅ နှစ် တစ်ဝိုက်အရွယ်၌ လူပျိုပေါက်ဘဝကို ပြန်လည်ဆင်ခြင်လိုက်သော အခါ ဤသို့ တွေ့ရ၏ ။ ကိုရင်ကြီးဦးဘသန်းသည် ကျွန်တော် အား အမှာ :ကို မလုပ်လုပ်အောင် သင်ပြပေးသူ ဖြစ်၏ ။ သို့သော် သူ့အား ကျွန်တော် ရန်ငြိုး မထားရုံမက မုန်းပင်မုန်းနိုင်ပါ။ သူ့ကြောင့် အမှာ :လုပ်မိသည်။ အမှာ :လုပ်မိ၍ အမှန်ကို မြင်ရ ပေသည်။ “ မမှာ :သော ရှေ့နေ မသေသော ဆေးသမား မရှိ” ဟူသော ဆိုရိုးစကား ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

ဥပမာ - ကျွန်တော် သည် ကောလိပ်ရောက်သည့်တိုင် ဖိုမကိစ္စ၊ ချစ်ရေး ကြိုက်ရေး ကိစ္စတို့၌ ကိုရင်ကြီးကိုဘသန်း၏ ဩဇာမှမကင်းသေးပါ။ မိန်းကလေး တစ်ယောက် က ကိုယ်ကို သုံးကြိမ် သုံးခါ ပြုံး ကြည့်လျှင် ကိုယ်ကြိုက်လို့ဟု ထင်တက်ပါသေးသည်။ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် က သူ့နှမ အကြောင်း ကိုယ်ခဏခဏပြောပြပြီး သူ့နှမနှင့် ကိုယ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလျှင် သူငယ်ချင်းက ကိုယ်နှင့် သူ့နှမ ပေးစားဖို့လုပ်နေသည်ဟု ထင်တက်ပါသေးသည်။ နဒီဝဂ် စသော အစွဲနှင့် ယောကျ်ားနှင့် မိန်းမ တန်းမတူဟူသော အစွဲများ မှာ လည်း မကုန်တက်သေးပါ။

ဤသည်တို့ကား ကျွန်တော် ၏ နောက်ခံကားပေတည်း။ အခန်း ၁-၂-၃ နှင့် ၄ တို့ဖြင့် နောက်ခံ ကား ဖော်ပြခဲ့ပေသည်။

ဤနောက်ခံကားကို သိထားမှ ဤဝတ္ထုတွင် အရေး ကြီးသော်တစ်နေရာ ယူထားသည့် ကျွန်တော် အား နားလည်နိုင်ပေလိမ့်မည် ။ ဤနောက်ခံကားကို သိထားမှ ကျွန်တော် အား သစ္စာမဲ့သူဟု လည်းကောင်း၊ တွေ ဝေယိမ်းယိုင်သူဟုလည်းကောင်း၊ လွှတ်ခန့် အပြစ်တင်မစောဘဲ ကျွန်တော် ၏ ချွတ်ယွင်းချက်များ ကို ထောက်ထောက်ညှာညှာ စဉ်းစားနိုင်ပါလိမ့်မည် ။

ကျွန်တော် ကား ချွတ်ယွင်းချက်မြောက်မြားစွာ နှင့် လူ တစ်ယောက် ။

ကျွန်တော် ကား မပြည့်စုံသေးသော လူ တစ်ယောက် ။

ကျွန်တော် ကား လူလားမမြောက်သေးသော လူ တစ်ယောက် ။

...